

ST.

29. mars 1947
59. årgang
Nr. 11-12

ILAV

Ved påsketider
Hvor går vi hen?
Week-end i et paradis
Jerusalem — i oss
Til et ufødt barn
Der ute
Her hjemme

40
øre

Vexilla Regis prodeunt

P A S J O N S H Y M N E

*No skrid vår Drottins merke fram!
Sjå, krossens løyndom skin som gull
frå treet, der i naud og skam
vår skapar leid for heimsens skuld.*

*Av hogg og styng han såra var,
og vat og blod frå sida rann,
den lidning han på krossen bar
eit mennesk' aldri skyna kann.*

*Her sannast må det David song
i sjåarord til harpeljod —
at himmeldrotten skal eingong
frå treet styra heimsens tjod.*

*A tre som skin so vent og prud
av Jesu blod i purpurglans,
på stommen din du bar din Gud
du valdest ut til kvila hans.*

*For meire vog den byrd du bar
enn tyngdi av all heimsens skuld;
hans heilag-lekam prisen var
som lyfte oss so miskunnfull.*

*Heil deg, du kross, vår einast' von!
send miskunn til dei trugne ned
i denne tidi, løys frå tjon
dei som hev synda, gjev din fred.*

*Trieinig Gud, me hyller deg
på pilgrimsferdi vår med song,
ditt kjærleiksunder alle dreg,
styr mot det høge hug og trong.*

Ved Ragnhild Foss.

VÅRE på søn- og helligdager KIRKER

Liturgisk
kalender:

OSLO

St. Olavs kirke, Akersvegen 1.
Soknepresten, telefon 41 41 61.

Fromesse kl. 7.
Stille messe kl. 8,15.
LOW MASS kl. 9,45.

English Sermon.
Høgmesse med preken kl. 11.
Aftengudstjeneste kl. 19.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Franiskanerne, telefon 68 08 68.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 17.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, telefon 44 23 24.

Fromesse kl. 8,15
Høgmesse kl. 10,30
Kl. 18 Aftengudstjeneste.

Jesu Hjerter kapell, Nyveien 17,
Stabekk.

Soknepresten, telefon 33 77 35.
Fromesse kl. 9,05
Høgmesse kl. 10,45
Aftengudstjeneste kl. 17,45.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.
Prestegården, telefon 37 45 90.

Høgmesse kl. 9,30
Aftengudstjeneste kl. 17,00.

Vår Frue Villas kapell, Montebello,
Smestad.

Prestegården, telefon 55 81 21.
Høgmesse kl. 9,00
Aftengudstjeneste kl. 17.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, telefon 2 209.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse 10,45
Aftengudstjeneste.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, telefon 15 410.

Fromesse kl. 8,30.
Høgmesse kl. 11.
Aftengudstjeneste.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens
gate 1.
Soknepresten, telefon 2 019.

Fromesse kl. 8,30
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, telefon 1 438.

Ottemesse kl. 8,15.
Høgmesse kl. 10,30.
Foredrag med sakramental velsig-
nelse kl. 19.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s plass 1.
Soknepresten, telefon 1 168.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torvgaten 113.
Soknepresten, telefon 1 751.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste kl. 18.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.
Soknepresten, telefon 3 195.

Fromesse kl. 8,30
Høgmesse kl. 11,00
Aftengudstjeneste kl. 18.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen
Soknepresten, telefon 266.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, telefon 4 225.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste kl. 17.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, telefon 644.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse » 10,30
Aftengudstjeneste kl. 19.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten telefon 25 534.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

Søndag 30. mars: Palmesøndag.
Ep. 2. Mos. 15, 27. 16, 1—7. Ev.
Mat. 21, 1—9. Messen: ep. Filip.
2, 5—11. Ev. Mat. 26, 1—15. 27,
1—66.

Mandag—Onsdag: Ferialdager.
Torsdag: Skjærtorsdag. Ep. 1.
Kor. 11, 20—32. Ev. Joh. 13, 1—15.

Fredag: Langfredag. Ep. Oseas
6, 1—6. 2. Mosebok 12, 1—11, Ev.
Joh. 18, 1—40. 19, 1—42.

Lørdag: Påskelørdag. Ep. Kol. 3,
1—4. Ev. Mat. 28, 1—7.

Søndag 6. april: 1. Påskedag. Ep.
1. Kor. 5, 7—8. Ev. Mark. 16, 1—7.

Mandag: 2. Påskedag: Ep. Ap.
gj. 10, 37—43. Ev. Luk. 24, 13
—35.

Tirsdag—Lørdag: Dager i oktaven
Søndag 13. april: Hvite søndag.
Ep. 1. Joh. 5, 4—10. Ev. Joh. 20,
19—31.

Mandag: Justinus, martyr: 2. årh.
Tirsdag: Magnus, jarl og martyr
† 1115.

Onsdag: Ferialdag.

Torsdag: Anicetus, pave og mar-
tyr † 173.

Fredag: Ferialdag.

Lørdag: Gudsmorens lørdags-
messe.

Søndag 20. april: 2. søndag etter
påske.

NB.

Langfredag er både faste- og ab-
stinensdag og ingen er dispensert.
Påskelørdag kl. 12 middag opphører
både faste og abstinens.

Tiden fra og med pasjonssøndag
til og med trefoldighetssøndag er
fastsatt til mottagelsen av påske-
kommunionen.

Kirkekollekten på Langfredag til-
faller misjonen i det hellige land.
Kirkekollekten for prestene

I følge det Apostoliske Vikariats
bestemmelse tilfaller kirkekollekten
på 1. påskedag under alle guds-
tjenestene menighetens prest eller
prester.

SYLLING: St. Hallvard kapell.
Presteboligen, telefon 9 028.

Høgmesse kl. 10,30
Aftengudstjeneste.

TØNSBERG: St. Olavs kapell.
Soknepresten, telefon 2 238.

Fromesse kl. 8,00
Høgmesse kl. 10,30

VED PÅSKETIDER

Jesu mysterium (Av Pascal: «Tanker»: ved pater Lutz.)

Under sin lidelse må Jesu bære alle de kvaler som menneskene volder ham. Men i sin dødsangst lider han all den pine som han pålegger seg selv: turbare semetipsum (Joh. 12, 33). Ikke menneskeheten, men allmechtige hender har pålagt ham denne lidelse. For allmechtig må han være som skal kunne bære den. Jesus søkte litt trøst i det minste hos sine tre kjæreste venner — og de sover. Han ber dem holde litt ut med ham, og i sin store sløvheter lar de ham alene. For så liten er deres medynk at den enn ikke et øyeblikk kan holde dem fra å sove. Således var da Jesus helt alene overlatt til Guds vrede.

Jesu er alene på jorden, alene — ikke bare om å føle og å bære sin smerte, men også om å fatte den. Himmelen og han selv er de eneste som kjenner til den.

Jesu er i en have, men ikke i Paradisets som den første Adam dengang da han styrtet seg selv og hele menneskeslekten i elendighet. Det er i en lidelsens have han frelser seg selv og hele menneskeslekten.

I natten redsel lider han denne kval og denne forlatthet.

Jeg tror at Jesu har beklaget seg bare denne ene gang. Men nå beklager han seg som om han ikke lenger kunne holde sin grenseløse smerte tilbake: «Min sjel er bedrøvet inntil døden.»

Jesu søker selskap og lindring hos menneskene. Det er, tror jeg, enestående i hans liv. Men han får ikke den støtte han venter. For hans disipler sover.

Jesu er i dødsangst like til verdens ende. Vi må ikke sove i denne tid!

Midt i denne fullstendige forlatthet, forlatt enndog av sine venner, dem han valgte til å våke med seg, men som han nå finner sovende, bedrøves Jesu over den fare som de utsetter, ikke ham men seg selv for. Med hjertelig ømhet for dem minner han dem midt i deres utakknemlighet om deres egen frelse og hva som er deres beste, og forkynner advarende at ånden er villig, men kjødet skrøpelig.

Da Jesu fremdeles finner dem sovende uten at hensynet til ham eller dem selv har kunnet holde dem fra det, vekker han dem ikke i sin godhet, men lar dem hvile.

Jesu ber — uviss om Faderens vilje og i angst for døden. Men så snart han har kjent Faderens vilje, går han den villig i møte. Eamus. Processit. (Johannes.)

Jesu har bønnfaldt menneskene. Han er ikke blitt bønnhørt.

Mens disiplene sov, har Jesu virket deres frelse. Han har virket frelsen for alle rettferdige mens de sov, i deres intethet før de ble født og i deres synder etter deres fødsel.

Bare én gang ber han at kalken må gå, ham forbi,

og da i full underkastelse, og to ganger at den må komme, om så må skje.

Jesu i dyp sorg.

Da Jesu ser alle sine venner sove og alle sine fiender våke, overgir han seg helt til sin Fader.

I Judas ser Jesu ikke fienden, men Guds vilje som han elsker, og han tilkjenner det ved å kalle ham venn.

Jesu river seg løs fra sine disipler og faller i dødens angst. Selv må vi løsrive oss fra våre nærmeste og fortroligste venner for å bli ham lik.

Jesu er i dødsangst og i den største sjelevåde! La oss holde lenger ut i bønner!

Vi bønnfaller Gud om hans miskunn — ikke for at han skal la oss leve uforstyrret i vår synd, men for at han skal fri oss fra den.

La oss tenke at Gud sendte oss lærere. Å, hvor villig måtte vi så ikke adlyde dem! I det uavendelige og i det som skjer må vi uten tvil se lærere sendt av Gud.

«Vær frimodig, du søkte meg ikke om du ikke alt hadde funnet meg.

Du var i mine tanker, i min dødsangst, jeg har utgydt disse blodsdråper for deg.

Du frister meg snarere enn du prøver deg selv når du spør deg selv om du ville makte denne eller hin ting som det for øyeblikket ikke er spørsmål om. Jeg vil virke det i deg når tiden er inne.

La mine bud lede deg. Se hvor viselig jeg har ledet den hellige jomfru og de hellige som lot meg virke i seg.

Faderen elsker alt det jeg gjør.

Vil du at det alltid skal koste min menneskelighet blod, uten at du gir tårer?

Din omvendelse er min sak. Frykt ikke, og be tillitsfullt som om du ba for meg.

Jeg er med deg ved mitt ord i Skriftene, ved min ånd og mine inspirasjoner i Kirken, ved min makt i prestene, ved min bønn i de troende.

Læger vil ikke kunne helbrede deg, for til slutt må du dø. Men det er jeg som helbreder og gjør legemet udødelig.

Bær dine lenker og den legemlige trelldom. Her nede utfrir jeg bare din ånd av trellekåret.

Jeg er en bedre venn for deg enn noen annen. For jeg har gjort mere for deg enn de andre. De ville ikke lide det som du har gitt meg å lide. De ville ikke dø for deg som jeg har gjort, og det midt under din troløshet og grusomhet mot meg. Jeg gjorde det, og jeg er rede til å gjøre det, og jeg gjør det i mine utvalgte og i det hellige sakrament.

Dersom du kjente dine synder ville du miste motet.»

— Så taper jeg altså motet, Herre. For på ditt ord tror jeg på min ondskap.

«Nei, for jeg som belærer deg om den, jeg kan helbrede deg. Og at jeg sier deg dette er et tegn på

JERUSALEM - I OSS

Av Yves Congar, O. P.

Alle de ytre begivenheter i Jesu liv som vi minnes i den stille uke, har funnet sted i Jerusalem. Det er Jerusalem som tok imot Davids sønn på den rørende måte hin palmesøndag. Det er de små, de ydmyke, det er barna som tar imot Ham, mens Han blir forstøtt av dem som er bundet av sin stand, sine fordommer, sin materielle innstilling, og som aldri med åpent sinn, frigjort fra seg selv, ønsker å høre Guds ord i ydmyk lengsel etter sannheten.

Det er Jerusalem som korsfester Jesus: Jerusalem, du som dreper profetene og stener dem som er sendt til deg! Den utvalgte by er en utro by som gjør opprør mot Guds bud og dreper Hans profeter.

Det er i Jerusalem at Jesus står opp fra de døde. Istedet for et materielt tempel skapt av menneskehender, et hus som mennesker igjen kan rive ned, reiser seg et åndelig tempel for det evige liv, Kristi Legemes tempel. Det er i Jerusalem at Anden som førte Kristus ut av døden, kommer over alle Hans venner for å innlemme dem i ett legeme, i ett hellig folk, i ett åndelig tempel som til evig tid er Kirken.

Fra den tid er alle sjeler Jerusalem. Det er ikke lenger på Garisim eller i Jerusalem at det er høvelig å tilbe Faderen, men det er i ånd og sannhet, det vil si, i et hvert menneske som nåden og troen har gjort til Guds barn. Jerusalem er ikke lenger et bestemt sted, stedet for det utvalgte folks eneste tempel; for alt er fullbragt, alt er blitt realitet, alt er blitt handling i vår sjel. Utvelgelsen tilhører ikke lenger et bestemt folk eller en bestemt rase, men hvert

enkelt menneske som svarer på Guds kallen blir også et Guds tempel. Fra den tid av er hvert menneske Jerusalem.

Derfor er det i enhver av oss at det oppfylles og fullendes alt det som hendte Jesus fra Nasaret, det som de to reisende talte om påskedags aften på veien til Emmaus.

Det er i enhver av oss at alt det ydmyke og barnlige i oss tar mot Jesus Kristus, men det er også i hver enkelt av oss at det kan finnes noe som fornekter og forstøter Ham, kanskje en fariseer som er sikker på sin egen rettferdighet, en saduceer som står steilt og skeptisk overfor åndelige verdier, en yppersteprest som er helt og holdent bundet av sin høye stilling eller en Pilatus som bare tenker på hva keiseren vil si og toer sine hender.

Det er i enhver av oss at Jesus Kristus blir pint og plaget og dømt til døden, men det er også inne i vårt hjerte at vi kan finne den gode røver som underkaster seg Hans rettferd og dom.

Til slutt er det inne i hver enkelt av oss at Jesus står opp fra de døde, at den menneskehet som uopphørlig ville ha gått ødeleggelse og død i møte, blir fornyet i Den Helligeånd og får evig liv. Det er inne i enhver av oss at vi skal vente den kjødets oppstandelse som er selve grunnvullen for Guds evige by, dette himmelske Jerusalem hvor Gud skal tørre alle tårer, og hvor vi til evig tid skal være Hans tempel, Hans legeme, som oppfyller alt i alle.

at jeg vil det. Dersom du soner for dine synder skal du lære dem å kjenne, og du skal høre det bli sagt til deg: Se, dine synder er deg forlatt. Gjør derfor bot for dine skjulte synder, og for din skjulte ondskap som dine åpenbare synder rommer.»

— Herre, jeg gir deg alt.

«Jeg elsker deg mere glødende enn du har elsket din urenheter, ut immundus pro luto (som uren har du elsket smusset).

La æren være min og ikke din, du som bare er en orm og jord.

Rådfør deg med din sjels veileder når mine egne ord er en kilde til synd og forfengelighet eller tomt vitebegjær for deg.»

— Jeg ser for meg min avgrunn av bornert, hvileløs vitebegjær og syndig attrå. Der er så endeløst langt mellom meg og Gud og Jesus Kristus, den rettferdige. Men han er blitt gjort til synd ved meg. Hele den straffende vrede er falt på ham. Han er mere vederstyggelig enn jeg, men så langt fra å avsky meg, ser han en ære i at jeg går til ham og hjelper ham. Men som han har helbredet seg selv, så meget mer vil han helbrede meg. Jeg må føye mine sår til hans og forene meg med ham, så vil han frelse meg når han frelser seg selv. Men i framtiden må jeg ikke mer såre ham.

Eritis sicut dii scientes bonum et malum (1. Mos. 3, 5: I skal være likesom Gud og kjenne godt og ondt).

Alle mennesker gjør seg selv til Gud når de dømmer: «Dette er godt, dette er ondt», og når de bedrøves eller gleder seg ved det som skjer.

Akt de små ting for store, for Jesu Kristi majestet som virker dem i oss og lever vårt liv. Og akt de store ting for små og lette for hans allmakts skyld.

*

Jesu Kristi grav. — På korset var Jesus Kristus død, men dog synlig. I graven er han død og skjult. Bare hellige har gravlagt Jesus Kristus.

Jesu Kristus gjorde ingen mirakler i graven. Bare de hellige er det som går inn i graven. Der er det Jesus Kristus tar nytt liv, der, ikke på korset.

Dette er lidelsens og forløsningens siste mysterium. Graven er det eneste hvilested Jesus Kristus har hatt på jorden.

Først der holdt hans fiender opp med å pine ham.

*

Det står for meg som om Jesus Kristus etter sin oppstandelse bare tillater at det røres ved hans sårmerker. Noli me tangere (Joh. 20, 16). Vi får bare forene oss med hans lidelser.

Som dødelig ga han sitt legeme og blod ved den siste nattverd, som oppstanden til disiplene i Emmaus, som oppfaren til himmelen til hele Kirken.

De ukatolske enten - eller

6.

Adam i og utenfor Paradiset

Enhver som leser Karl Adams berømte verk, «Kattolismens vesen» (den danske oversettelsen har utsmykket tittelen med et «inderste») vil bli slått av den store forskjell det er mellom de elleve første kapitler og det tolvte og siste. I hele den første delen av boken framstiller professoren kattolismen slik den er i kraft av sin idé. Han går ut fra læren om Kirken som Kristi mystiske legeme og viser hvorledes alle de mange eiendommeligheter ved Kirken, alle de tilsynelatende selvmotsigende trekk ved den lar seg forklare og forene når de føres tilbake til denne sentrale lære.

For en kattolikk er det meget nyttig å få rememortert denne intime sammenheng mellom sakramentene presteembedet, helgenforbønn og alle de andre «detaljer» ved den kattolske lærebygning, og på den annen side det mysterium som gir alle enkelttrekk sin plass i helheten: Kirken som Kristi legeme. Klar og velskrevet som boken er, vil den kunne være til nytte for alle som ønsker å gjenoppfriske og utdype sin viden om Kirken.

For ikke-kattolikker som ønsker saklig opplysning om den kattolske kirke, er boken et funn. Her vil de kunne få en anelse om enheten i den kattolske lære, uten at de derfor avskjæres fra å se rikdommen i den. Boken skulle kunne gjøre diskusjonen mellom de kristne innbyrdes mere saklig.

Denne siste virkning vil boken især kunne få dersom kattolikkene leser dens siste kapittel med åpent sinn. Dette kapittel viser oss hvorledes Kirken som i sitt vesen er fullkommen, guddommelig, plettfri i sitt liv her på jorden, nødvendigvis er menneskelig, ufullkommen, sårbar.

Det ligger så nær for en kattolikk som har sine uforanderlige dogmer og sin ufeilbarlige læremyndighet å forholde seg overlegent, fariseisk overfor annerledes troende. (Andre kirkesamfunn har skiftet lære en og annen gang i historiens løp, og det hender at de ligger i indre strid om vesentlige trosspørsmål.) Derfor er det sunt og riktig at en fra tid til annen gjør seg klart at om Paven og kirkemøtene aldri har tatt feil, så har det ikke manglet kattolske teologer som har gjort det. Tenker en på Galilei-prosessen, har en så lett for å bite merke i at historiebøkens framstilling vanligvis er feilaktig og at Kirkens læremyndighet ikke var implisert. Og dermed glemmer en at prosessen likevel var meget beklagelig. Hvor ofte gjentar ikke den samme historien seg: en kattolikk finner sin Kirke angrepet på premisser som delvis (men bare delvis) er falske, og så går han til motangrep med fynn og klem og glemmer å innrømme de feiltakelser eller overgrep Kirkens menn har gjort seg skyldig i — fordi beskyldningene var formulert på en gal måte!

På den måten kommer en i et skjævt forhold til sin egen kirke, ens kjærlighet blir platonisk og lite krevende. Det er ikke Kirken med dens mangler og

sår en bærer i sitt hjerte, men et fullkomment og ujordisk idealbilde som aldri har eksistert. En side av saken er jo den at en må holde fram Kirkens hellighet og sannhet og skjønnhet overfor en verden som tror at pavene av Alexander Borgias type er i flertall og at klostervesenets er en urenhetsens pøl. Men en må ikke derfor glemme at lemmene på Kristi legeme er mennesker.

Men også overfor annerledes troende blir ens holdning usunn dersom en lukker øynene for Kirkens jordiske side. Først når en greier å holde fast på de to sannheter samtidig: både at Kirken i sitt vesen er hellig, at dens ånd er Guds ånd, og at dens liv på jorden er skrøpelige menneskers liv, kan en greie den allsidige holdning som er den eneste fruktbare overfor en protestant: toleranse, respekt for andres meninger, forståelse av at Kirkens hellighet ikke berettiger en til noe personlig overlegenhet eller gir en noen personlig prestisje, forståelse av at det i Kirkens navn er foretatt skjebnesvangre overgrep mot annerledes troende og at en selv er solidarisk og medskyldig med alle tiders kattolikker — og så likevel naturligvis bevissthet om Kirkens særstilling overfor alle andre religiøse samfunn.

Der er enkelte mennesker som står i et så usikkert forhold til sin politiske eller religiøse overbevisning at de glefser av angst bare det pirkes bort i den. At denne innstillingen ikke er ukjent i kattolske miljøer heller, kan vi se av en slik ting som den at de spanske kattolikkene tolerer en lovgivning som forbyr andre trossamfunn å drive åpen propaganda. Det er et svakhetstegn. Skal arbeidet på å skape en tilnærmelse mellom de forskjellige kristne samfunn ha chance til å vinne fram, gjelder det også at vi kattolikker kan se i øyene alle innvendinger som kan rettes mot den kattolske kirke og dens liv gjennom årtusene, — uten at det derfor inntreer en krise i vårt sjeloliv.

Og det vil si at vi både må kjenne sannheten av de elleve første og av det tolvte og siste kapittel i Karl Adams verk.

Daniel Haakonsen.

En velsignet påske

ønsker ST. OLAV

Med overskrift «Weekend i et lite Paradis» har den kjente danske journalist Jørgen Bast skrevet en artikkel vi her ved gjengir.

En holder week-end i et lite paradisi som er oppstått i et hjørne av et Europa som er herjet av kulde og fattigdom.

Jeg tenker på storhertugdømmet Luxembourg. Bare det at en etter å ha stiftet bekjentskap med så mange iskalde hotellværelser kan sitte i et værelse hvor temperaturen er over 20 gr. og hvor den rommelige radiator i et hjørne utstøter en rekke koselige fuff-fuff, er noe av et eventyr. Men det er mange andre gode ting.

En kjenner det i det samme øyeblikket en ruller over grensen fra Frankrike. Det er som å komme til en helt annen verden. Det står tjukk røyk av alle skorsteinene — både dem over de store malmverkene og over dem som hører til de små vennlige hus og hytter mellom de grønne fjellene.

Selv i de minste byene er butikkene overfylt med varer

Weekend i et

som ekte stoffer, sydfrukt, gode tobakker. På veiene kjører franske og amerikanske modeller av de nyeste biltyper — og det forunderligste av alt: her er ingen svart valutabørs. En luxembourgerfranc er satt til ca. 9 øre og det synes den å være verd — hverken mer eller mindre.

Og hvordan kan det så gå til at dette landet som bare er ca. 2500 kvadratkilometer og ca. 300000 innbyggere kan få oppleve en velstand som ellers er ukjent i Europa av i dag?

Hemmeligheten ligger i den uhyre rikdom på malm. Før krigen var en oppe i en årlig produksjon av 4 millioner tons jernmalm, 2 millioner tons støpejern og 2 millioner tons stål. Ennå mestrer en bare ca. 65 % av denne

Stolzembourg i Luxembourg.
(Biskopens hjemsted.)

Den storhertugelige familie.

produksjon, men etterspørselen er hektisk, prisene høye — og landet er i stand til å skaffe kull og koks importert ikke bare til høyovnene, men også til hjemmene.

Skjønt langt over halvdel av befolkningen er beskjeftiget ved akerbruket, må en derfor si at gruvedrift og industrivirksomhet er landets viktigste næringsvei.

Landet har i øyeblikket meget gode kår og det skyldes vel i første rekke konjunktorene mer enn det skyldes regjeringens dyktighet, men det er selvfølgelig ikke til å unngå at en del av glansen faller tilbake på de sty-

lite Paradis

rende. Særlig da over storhertuginne Charlotte og prinsgemalen, prins Felix, som synes å være gjenstand for en dyp og oppriktig kjærlighet, ja dyrkning nesten. Over alt ser en den luxembourgske trikolore vaie og i vinduene til praktisk talt alle forretningene ser en det populære fyrstepars bilder. Men her er virkelig også en nasjon som har noe å være takknemlig for — og som er det.

En føler tilfredsheten — en fristes nesten til å si selvtilfredsheten — ved middagen i Palace Hotels store restaurant. Men det var også en middag som var vel egnet for de behageligste overveielser. Den var innholdsrik som før krigen og gle smertefritt ned, akkompagnert ikke bare av landets egne litt matte viner, men også av slottstappete franske viner som luxembourgene snart er ene blant alle europeerne om å ha råd til å drikke.

Jeg hadde ikke noe inntrykk av at en feiret noen bestemt nasjonal festdag, men likevel ble nasjonalsangen spilt gang på gang, og ved de fleste bord ble det utbrakt skåler for det høye fyrstepar på dette morsomme luxem-

bourgske, som høres ut som to-tre glade bikjer som leker i en hage. Alle som en var henrykt over å være nettopp luxembourger, og det ser ikke ut til å gjøre noe avbrekk i gleden at befolkningen nå for første gang betaler direkte skatt etter en større målestokk.

Luxembourg slapp nemlig ikke uskadt gjennom krigens siste stadi. En regner med at det vil koste ca. 2 milliarder kroner å gjenoppbygge de ødelagte egnene i den nordlige delen av landet, og til dette kommer noe helt nytt. Luxembourg som før i tiden bare hadde noen paradesoldater og derfor ikke kunne gjøre effektiv motstand mot de tyske invasjonene i 1914 og 1940, har nå fått seg en regulær hær!

Den er foreløpig på tre bataljoner med engelsk utstyr og engelsk utdannelse. Det er nokså merkelig å se hvorledes disse troppene har gitt landet et helt nytt preg. Det har plutselig fått holdning og det litt operette-minnende som kunne være over det, er totalt forsvunnet. Men det er også meningen at Luxembourg med sin nye lille hær skal overta bevoktningen av en del av den franske sone.

Derfor er kommandospråket — i all fall det jeg hørte av det — fransk, men i det hele tatt har fransk kultur og fransk språk etter krigen vunnet mektig terreng i landet. Det er for øvrig meget interessant å studere dette landet som har så meget felles med Tyskland, men likevel føler seg stående i et absolutt motsetningsforhold til riket.

En merket det også før krigen. Når en passerte Wasserbillig på vei fra Tyskland, endret hverken bygningsmåten, klær eller språk seg — og likevel var menneskene totalt forskjellige. Nå er dette ennå mer påfallende. Den som våger å antyde at det er noen forbindelse eller likhetspunkter mellom tyskerne og luxembourgene får det ikke hyggelig i det ellers så gjestfrie land.

Det er ikke noen glede ved å reise i Europa denne vinter — i all fall ikke for luxembourgene. De har det langt bedre hjemme — og derfor blir de også hjemme. Før i tiden dro overklassen om vinteren til Sveits og Rivieraen, men nå blir den og gjør hovedstaden monden. Det utfoldes en glimrende selskapelighet og et strålende restaurantliv, og det rystes herlig mange gode cocktails i de flotte bar'er — hvor den flotteste heter «Storhertuginne». Det kan umulig være mer patriotisk!

Det er en opplevelse å se Luxembourgs kvinnelige ungdom dra ut til vinterens gleder. Det hviler ellers et avpillet preg over de fleste av Europas kvinner, men her tar en til å ane det flamske. Det er nok kalorier i den rikelige luxembourske maten, så her blafrer ikke sportsantrekket omkring tynne former, men blir fylt helt ut og vel så det. En ser med en gang at mange av disse drakter er fra de store motehus i Paris — selv om det

er noen forskjell på de åleslanke parisiske mannequiner og de rubenske skjønnheter her. De gygne lokker — de røde kinnene — de glade øynene — de fyldige skikkelser — jo, de gamle hollandske og flamske mestre ville ha likt å male det liv som utfolder seg nå om dagen i det lille vakre landet!

Og så har en til og med et inntrykk av at annet hvert menneske en møter på veien kjører egen bil, og til og med har en flunkende ny vogn. Men bensinen er også urasjontert og koster bare ca. 35 øre pr. liter.

Det er som en skjønn drøm å ferdes her i dette lille landet, men også noe som gir stoff til ettertanke — og en luxembourgsk pressemann forklarte det slik:

Landet her har bevist at det er noe tøv at små nasjonale og økonomiske enheter ikke kan trives. Men for Luxembourgs velferd er det en livsbetingelse at det ikke finnes et sterkt og aggressivt Tyskland på den andre siden av grensen. Dette syn har vi felles med franskmennene.

Det er med sorg at en forlater dette lille paradiset på jorden.

Hovedstaden Luxembourg med katedralen.

HVOR GÅR VI HEN?

En artikkel av Georg Bernanos ved D. How

Alle land har til alle tider i sine skjebnetimer hatt menn som motig og uforferdet har stått fram og forkynt sannheten for sitt folk og verden, har refset, hjulpet og oppflammt menneskene til å handle i sannhetens og rettferdens navn. Ikke minst under den siste krig opplevde vi dette. Frankrike har en slik mann i forfatteren *Georges Bernanos*. I Norden er han særlig kjent for to av sine bøker som er oversatt til dansk, «*Journal d'un Curé de Campagne*» og «*Sous le Soleil de Satan*», den siste er oversatt av cand. mag. Ellen Nielsen, medlem av det danske *Academicum Catholicum*, under tittelen «*Under satans sol*». Den første vil i nær framtid komme på norsk forlag.

Den kamp *Georges Bernanos* under krigen førte mot urettferd og undertrykkelse, fører han videre i dag. Som få andre forstår han at freden må understøttes og grunnfestes for å bevares. Bedre enn mange ser han den dype uro som preger menneskene, dette evige spørsmål: hvor går vi, hva vil skje? *Bernanos* ser ingen annen utvei til frøelse og fred enn en tilbakevenden til den frihet som det kristne budskap gir hvert menneske. Det eneste svar på plutokratiets ulovlige makt, svaret på gudsrikets krav, det er det frie menneske.

Hvor går vi hen? Gud har skapt oss som mennesker med en fri vilje. Det avhenger av hver enkelt av oss at vi ikke går mot anarkiets kaos, mot en autoritær stats umenneskelige molokk eller mot ny fallitt av mot, stolthet og ære.

Den nye verden av i dag har framfor alt bruk for nye mennesker som fortjener den ærefulle frihet.

Georges Bernanos er et slikt menneske, og hans budskap har bud til alle mennesker uansett nasjonalitet, uansett konfesjon, men først og fremst har det bud til alle kristne, for det er de kristne som til syvende og sist sitter med ansvaret for verden, det er de som ikke har oppfylt sin misjon. For den gjengse kristne oppfatning har aldri vært annet enn en slags skjør, organisk sammensetning, sier *Bernanos*, og slike skjøre gjenstander greier ikke å gjøre noe videre motstand mot plutselige påkjenninger. Den gjengse kristne oppfatning har i tiden etter freden måttet underkaste seg mange prøvelser, og den har ikke klart påkjenningen, eller for å si det rett ut: den er i dag i full oppløsning. Den er i oppløsning, ikke bare oppdelt eller splittet. De kristne medlemmer i de forskjellige politiske partier har i virkeligheten aldri bekjempet hinannen annet enn på en halvveis måte, og denne halvveise sannhet har til slutt smittet iblant dem, slik at den nå utgjør en eneste stor løgn, som vi enda ikke vet hva vi skal kalle i Kirkens historie, men som ikke desto mindre alt nå utvikler en sterk duft av frafall fra troen.

Den alminnelige kristne oppfatning er i dag i full oppløsning fordi den ikke har villet vise hverken barmhjertighet eller rettferd. De som i tiden etter freden har talt i rettferdens navn, de har aldri selv vist rett-

ferd, i hvert fall ikke som en kristen bør vise den, med lysende ånd, med et motig og rent hjerte. De ønsket ikke rettferd, de ville ikke ta risikoen av den, og da dagen kom, overlot de slapt både risiko og fordeler til motparten. De ønsket i virkeligheten hverken barmhjertighet eller rettferd, de var hverken varme eller kalde, de bare forbeholdt seg i tilfelle å få tilgivelse, fordi det også kunne skje uten risiko. Dette gjelder både konservative og radikale kristne. Men ansvaret hviler kanskje tyngst på dem av de radikale kristne som daglig bekjemper sin politiske motstander ikke bare i gjenoppreisingens ånd, men med en hemmelig følelse av underlegenhet, av skyld, med en følelse av at de skal rettferdiggjøre fienden, en følelse som, hvis de ikke tar seg i vare, kan føre disse ulykkelige lenger enn de ønsker å gå, som vil kunne la dem spille bøddelens uverdige rolle i fremtidige *Buchenwald-leirer*.

Vi kan nok forstå at en kan påta seg ansvaret for å skjøre halsen over på sin politiske motstander sett ut fra «*øye for øye og tann for tann*», for det ser ut som om vi på ny er underkastet den gamle pakts åk. Men en oppriktig kristen skal ikke kunne tåle at hans motstandere blir skandalisert i ordets evangeliske betydning, det vil si at deres sjel skal fortapes ved samvittighetsløshet og hykleri. Det er i virkeligheten grusomme å la et menneske dø i håpløshet enn å stille det opp mot en mur.

Den kryptende tjenstvillighet som de søker å vise overfor dem som har vært deres fiender, vekker ikke annet enn spott. Selv kommunistene gir uttrykk for forakt. En kjent kommunist skriver til *Bernanos*: «*Når har de kristne vegret seg for å bruke vold? De avholder seg bare fra å bruke makt når det gjelder Guds rikes komme. Men dette rikes komme hindrer ikke at den rettferdige stat kan opprettes ved revolusjon. Og den kristne kan bringes til å velge mellom å vitne om Gud eller å virke for menneskene. Etter å ha hjulpet sin bror kommunisten med å drepe den kontrarevolusjonære i menneskehetens navn, kan han bringes til å gå løs på sin revolusjonære venn og kreve gjengjeldelsens død for ham den dag hans medfødte religiøse sans gjør det klart for ham at hans arbeid for menneskeheten har vært et bedrag, at han har sviktet det vitnesbyrd han pliktet å gi Gud.*»

Det kan kanskje se slik ut. Men *Bernanos* nøler ikke med å kaste hansken tilbake. Sett nå, sier han, at på et visst utviklingsstrinn av den marxistiske lære, eller bedre når den marxistiske erfaring viser seg som det den i virkeligheten er, nemlig en ugjennomførlig lære, da vil kommunistens «*opprinnelig religiøse sans*» få ham til klart å fortså at han fra begynnelsen av er blitt narret, at han uten å vite det fra første stund av har forrådt Guds vitnesbyrd. Men da er det for sent å oppvekke de døde, for sent å søke å befri en trellebundet verden. Og hvorledes skal vi også kunne la den menneskehet

som Kristus har guddommeliggjort, gå i kompaniskap med mennesker som har levd i en atmosfære uten Gud, begynt uten Gud og inntil nå fortsatt uten Gud, med mennesker som ikke engang gir oss garanti for at de har hatt fritt valg, fordi de etter eksempel av sine motstander i går til syvende og sist ikke gjør annet enn å slutte seg til dem som har overvunnet dem?

Når alt kommer til alt, om vinden blåser fra Berlin eller Moskva, så er det den samme døde skog som tar ild. Den flokk som kommunismen rekrutterer sine folk fra, det er den samme som med forvirrede meninger i uordnede rekker, ved det første gry av München ble grepet av panikk og søkte å overdøve verden med sine skrik.

Det er så lett å snakke om krig og om taper motstand. Siden 1918 har vi utmerket godt visst at det eksisterer helter uten karakter, at ofret ved Verdun aldri har rettfærdiggjort noen, og at en alltid vil finne så mange sauer en vil som er villig til å la seg drepe, for det er lettere å dø enn å tenke, det er lettere å dø i flokk enn å leve i ensomhet.

Det er vi kristne som bærer den største skyld for den elendighet verden lever i i dag, vi har ikke høymotig øst vår kristne oppfatning ut over verden, vi har lukket oss inne i oss selv og latt verden seile sin egen sjø. Det er dette som nå må forandres. Hver enkelt av oss har plikt, guddommelig plikt, til å gripe avgjørende inn i vårt lands politikk og sosiale forhold. Det finnes millioner av mennesker som kanskje trenger nettopp vårt land og den erfaring vi kan gi, det svar vi kan gi på menneskehetens urofylte spørsmål. Og så lenge det finnes mennesker som trenger oss, og så lenge disse mennesker får noe av det de søker hos oss, så lenge skal de uverdige generasjoner som kanskje alt om nye 25 år vil søke å ødelegge vår fedrene arv, så lenge skal de forgjeves ha framgang på sin æreløse ferd.

Gamle engelske påskeskikker

De eldste påskeskikker i England har absolutt hedensk opprinnelse, men ble i århundrenes løp kristnet. Reformasjonen som tok til under Henrik VIII førte en forbitret kamp mot alt som smakte av katolisisme og fikk derved også bukt med mangt og meget av gammel skikk og bruk. En finner derfor også nå de riktig gamle påskeseremonier bare i de egnere av landet som har bevart et overveiende katolsk preg, samt der hvor den katolisismen nærstående anglikanske høykirke fører hegemoniet.

Således forholder det seg f. eks. med den såkalte «pace-egging». Den er særlig utbredt i Lancashire hvor den tallrike katolske befolkning er blitt forsterket av irsk innvandring. Pace-egging består i at en påskemandag ruller hardkokte egg ned av fjellsidene. En mener at det skal symbolisere steinen som ble rullet bort fra graven.

«Hare-pie scrambling» i Hallaton i grevskapet Leicester er sikkert også opprinnelig hedensk skikk. Påskemandag drar hele landsbyen ut på en åpen mark hvor en harepostei (hare-pie) blir kastet høyt opp i luften, hvorpå alle styrter til og søker å erobre seg et stykke av den. Et sidestykke til denne seremoni finner vi i den gamle Westminster-skole hvor «tossing the pancake» består i at rektor kaster en panne-

Ved Hamardomen

I.

*I de mørke skove
nær ved Mjøsens vove
reiste seg et Gudshus høyt mot sky;
vidt utover vangen
hørtes klokkeklangen
sterkt ved gry og kveld i Hamar by.*

*Se! bak templets buer
alterlyssets luer,
kaster gjenskinn i den mørke kveld;
munkesangen klinger,
orgelbrusets vinger
bærer bønnen opp mot himlens veld!*

II.

*Men lyset sloknet, og munkens sang
svant hen og taug uti skove;
alt lenge er tystnet klokkenes klang
fra domnen ved Mjøsens vove.*

*Nå synger småfuglen blidt sin sang,
hvor messe fordums ble sunget;
nå blomsterduften deg tar i fang,
hvor røkelseskar ble sunget.*

III.

*Men står du der ved Mjøsens bredd en stille aftenstund,
kan hende du blir underlig til sinne:
Ti gjennom vindens susen i vårkleddt bjerkelund
forvisst du med undren ville finne,
at toner bæres til deg, at munkesang enn lod,
at klokkeklang enn hørtes over vangen,
og at Vårherre selv gjennom aftenhimlens glød
la sin høytid og sin vgsel over vangen.*

Chr. Ericksen.

kake direkte fra stekepannen opp i luften og den av elevene som får tak i det største stykke av den får en ærespris.

«Biddende Dole» vet en opprinnelsen til. Det var i begynnelsen av det 12. århundre at det i Biddenden i grevskapet Kent levde to rike damer som — sagt med en anakronisme — var siamesiske tvillinger. Ved deres død etterlot de seg et stykke jord hvis forpaktningsavgift skulle brukes til hvert år å utdele en gave (dole) på påskesøndag til stedets fattige i form av brød og ost. Er det denne dag noen tilreisende på stedet skal disse ha en kake som bærer tvillingenes bilde.

Av ren kirkelig opprinnelse er Skjærtorsdagsseremonien i Westminster abbediet som går tilbake til middelalderen hvor kongen vasket føttene på 12 tiggere og utdelte penger til dem. Som kjent utførte både keiser Franz-Josef av Østerrike og kong Alfons av Spania den samme handling. Den siste engelske konge som gjorde det var den katolske Jakob II, men pengeutdelingen foregår den dag i dag. Det benyttes spesielt pregede sølvmynter som preges i verdiene 1, 2, 3 og 4 pence og hvis antall er så mange år som kongen fyller. De legges i særlige pungen av rødt og hvitt lær med

Hilsen fra unge polske piker

Ved N.K.K.F.

til katolsk ungdom i alle land

De har sikkert hørt om det hav av blod og tårer som er skyllet over vårt land. Nå er vi lykkelige over å kunne få tale om vår nåværende situasjon og våre innerste tanker som er frukten av de lidelser vi har utholdt.

Vi trenger en gjenfødelse, og vi vil ha den for enhver pris. Derfor prøver vi å finne veier for å kunne nå dette mål. Nåvel, der er kun en eneste vei, kjærlighetens, og denne kjærlighet har sitt opphav i Gud, for Gud er kjærlighet. Vi ledes dithen av Guds mor, vår dronning, hvis rene hjerte er gitt oss til et tegn i alle tider og inneholder et helt program for kjærlighet. Vi har kun et ønske: å besvare organisasjonen av det onde ved å organisere det gode.

Ut fra disse tanker er «Kjærlighetens kørstog» som nå er under dannelse, sprunget fram. Det fødtes i kvinnehjertet, for kvinnens kall er kjærlighet. Derfor må den først skje i oss denne forvandling som skal dra med seg våre fedre, våre ektefeller og brødre. Vi har kun en misjon: å elske, å vise kjærlighet overfor alle, å realisere kjærligheten i hele dens fylde både i tanke og handling. Ingen handler her individuelt, vi føler oss alle som ledd i den store kjede, hvormed vi vil omslynge vårt folk. Resultatet av vårt kørstog avhenger av den verdi hvert ledd måtte ha.

Til å lette vårt arbeid har vi to midler som Vår Fru av Fatima har vist oss: Eukaristien og rosenkransbønnen — eukaristien, kjærlighetens opphav, og rosenkransbønnen, kjærlighetens skole. Hver første lørdag i måneden på samme tid i alle Polens kirker hører korsdragerne messen og mottar den hellige kommunion. De ofrer seg til Gud ved Marias rene hjerte for å bønnfalle om fred for verden. Vi kunne ikke komme til Vezelay med vårt kors, men vårt kjærlighets-kørstog forener seg på denne måten med alle verdens nasjoner.

Dette kørstog er ikke hva man kaller en organisasjon, men en bevegelse. Den eneste ytre form er at 15 personer danner en gruppe som utgjør en levende rosenkrans. Hver av dem har sin del: 10 bønnen.

Vi kan fortelle om et av disse ledd i kørstoget. Det ble dannet på en meget enkel måte i en ferieleir av studerende ungdom fra forskjellige byer — organisert av Det Røde Kors i Varsjava. Det var i denne atmosfære man besluttet å realisere planen om å vise hverandre kjærlighet i den måned vi var sammen og i hvert eneste øyeblikk. Vi var 60 unge fra forskjellige byer, vi kjente ikke hverandre, alle var av forskjellig karakter. Men det lyktes. Vi følte et nytt liv spire fram i oss, og vi ønsket av hele vår sjel, at dette måtte bli en daglig

realitet i vårt liv. Vi har nå dannet en gruppe med det mål å utøve avgjørende innflytelse på våre landsmenn.

Vi er alle fremdeles studenter og har celler i alle universitetsbyer med sentral i Varsjava. Vi hjelper hverandre i arbeidet for det indre liv, i det felles ansvar for hverandres helliggjørelse, ved retrettdager og fellesbønn. Vi studerer og diskuterer alle evangeliets kvinner, vi lytter til hva kirken sier oss ved den hellige Fader og prestene, men framfor alt forener vi oss med den helige jomfru.

Vi organiserer ferieleire vinter og sommer. To hvilehjem for studenter holder på å bli virkelighet. Vi vil opprette et hospital, og vi tror fullt og fast at Gud vil hjelpe oss til å bygge en «Unge pikers by», hvor det både i hjem, skole, kirke, teater og hospital, — kort sagt overalt — skal herske en atmosfære av ren kjærlighet til Gud, hvorfra kjærligheten til nesten utgår. Takket være denne atmosfære vil de unge piker på en enkel og naturlig måte forstå sitt kall: morskjærligheten.

Så skal de dra ut i verden for å realisere sine idealer i familien, i det sosiale og apostoliske liv, i enhver stilning og ethvert sosialt miljø.

Vi har for øyeblikket ingen materielle midler til å kunne utføre våre planer, men vi tror sikkert, at hvis de er overensstemmende med Guds vilje, vil også midlene komme i den grad han vil det.

Hver av de to ferieleire som er opprettet, begynte sin virksomhet uten en øre. Hvilehjemmet vil bli organisert ved hjelp av salg av et bilde til en billig pris.

Vår vilje øser krefter av vanskelighetene og erfaringene. De svake faller fra, men de som blir igjen, er beredt til alt.

Sannheten tidobler våre krefter, den er uovervinnelig, overalt hvor det onde har vist seg, har det intet kunnet utrette, fordi det har manglet et elskende og oppofrende kvinnehjerte.

Der er så meget ondt i verden. Det er kommet fra oss og er gjort av oss. Derfor må også gjenfødselen komme fra oss.

Frelsen kom til oss ved en kvinne. I våre hjerter kan Gud fødes også i dag.

Vi deler våre tanker og våre håp med dere, for å kunne forene oss, for å kunne gå sammen mot en bedre verden som er nærmere Gud.

La oss danne en eneste armé av Kristi soldater som støtter hverandre og forstår, at vi kjemper for Guds kongedømme.

Den første plikt er i hjemmet

Kardinal Griffin, erkebiskopen av Westminster, har talt på en katolsk ungdomskongress i Blackpool som hadde samlet nesten 5000 deltakere. Hans tale tok særlig sikte på å minne dem om det faktum at de første plikter har de i forhold til hjem og familieliv, da det nå

lange snorer og overrekkes kongen på et gullbrett hvorfra han så personlig foretar utdelingen. Under denne seremoni dannes kongens vakt av de såkalte «Beefeaters» — vekterne i Tower hvis uniformer er fra Henrik VIII's tid.

I det moderne England karakteriseres påsken nærmest som den store utfartstid hvor alle som kan søker å slippe bort fra byene.

FRA ET UFØDT BARN

Vi har mottatt dette supplement til artikkelen «til et ufødt barn» som sto i forrige nummer av «St. Olav». Ved en beklagelig inkurie ble det for øvrig ikke opplyst at denne artikkelen var skrevet av den svenske forfatterinne Margit Palmer.

Her fra min tilfredshetstilværelse vet jeg hverken hva stor sorg eller stor lykke er. Dog har jeg en gang her fra fått se verden og menneskene. Det var et syn der fylte min sjel med mange inntrykk som satte spor etter seg. Jeg spurte meg selv:

— Hvem var de første foreldre som ikke ville unnfange barn eller ha barnet som var unnfanget? Var det diktert av samfunnsforholdene som kuet menneskenes vilje til å ofre seg for en ny slekt innenfor hjemmets vegger — eller var de redd for ikke å kunne greie flere barn fram i verden enn de som de allerede hadde? Tenkte de med bekymring på hvordan det skulle gå meg i en uvis framtid — eller tok de bare egoistiske hensyn?

Hvorfor har dere nektet oss livet? Hvorfor har dere kastet oss i søppelkassen, i kioakken, gravd oss ned i mørket eller på annen måte hindret oss i å bli menneske? Hvorfor lot dere så mange liv gå til spille — liv som er evige? Vet dere hva dere forhindret og hva dere nektet dere selv, verden og evigheten?

Hvorfor skulle jeg ikke komme til dere som et lite barn i det hjemmet dere hadde fått i stand? Måtte dere først skaffe dere all komfort, kostbare ferieopphold, dyre reiser osv. som slukte alle inntektene. Ville dere nødig at min mor skulle miste sin vakre skikkelse. Var det behagelig for min far at mor også hadde en stilling, så han kunne streve mindre eller de tilsammen kunne oppnå dobbelt fortjeneste. Ville min eksistens beslaglagt for meget av tid og fortjeneste. Noen ganger sa min far at han ikke kunne like barn. Han vet ikke hva han snakket om!

gjelder å få høye sansen for disse to betydningsfulle livsforhold.

Kardinalen utviklet i sin manende tale hvorledes en stats kraft hviler på familienes innsats: «Blir familielivet og hjemmene ødelagt er en stats nasjonale og sosiale liv dømt til undergang.» Han advarte også mot det store misgrep som offentlige menn over hele verden ofte gjør seg skyldig i idet de «taler til ungdommen som om den var en særlig utgave av menneskevesenet» og han tilføyde:

«Ingen katolsk ungdomsbevegelse kan lykkes uten at den unge kristne mann eller kvinne gjør seg klart at den første plikt ikke er å arbeide i en organisasjon eller hjelpe dens leder men den gjelder far, mor og søsken.»

Og endelig talte kardinalen om den sørgelige moralske begrepsforvirring som en møter overalt og som gir seg utslag i den såkalte nye moral som har gjort «kjærlighet» til ensbetydende med «lyst». Det er drepande for enhver tanke om et lykkelig ekteskap og et harmonisk hjem om denne tankegang skulle vinne innpass.

Hvorfor har dere nektet oss dåpens bad? Hvorfor har dere unndradd oss lykksaligheten? Hvorfor har dere skapt en evig ullen tilværelse for oss, mens dere selv — i en menneskealder — skulle ha det etter beste oppskrift?

Hvorfor har dere nektet oss å vokse opp i hjemmet deres, det hjemmet dere var glad i? Hvorfor har dere nektet oss foreldres kjærlighet og omsorg. Hvorfor å vokse opp blant søsken og jevnaldrende i samtiden som kjente livet og evigheten i seg — både i sjelen og i kroppen, den evige og timelige kjærlighet. Hvorfor har dere nektet oss å leve oss inn i den kultur dere kjenner, og fordype oss i kunst, vitenskap, teknikk og håndverk. Hvorfor har dere nektet oss å kjenne byrden, men også gleden ved å svede i arbeid for familie og fedreland, og kanskje dø av kjærlighet til dem begge. Hvorfor har dere nektet oss å stige ned i sorgens dyp og opp på lykkens tinder. Hvorfor har dere nektet oss muligheten av å leve videre i verden gjennom generasjoner som siden følger etter hverandre over i den evige salighet. Hvorfor har dere nektet oss å betrakte naturens skjønnhet, merke årstidene, oppleve vår på jorden, iaktta og oppleve naturkreftene. Hvorfor...? Hvorfor...?

Nå lider dere kanskje fordi dere har nektet meg å komme til verden hos en familie som hadde forutsetninger for å ta imot meg. Dere var golde og selvopptatte i tankene når det gjaldt meg. Da det endelig passet for dere å ha noen etter dere, — noen som sto dere nær og var glad i dere da dere ble eldre, noen som kunne bli eiere av det dere hadde samlet, noen som kunne gi dere barnebarn, — da var det for sent! Det er ikke bare mennesker og vilje det kommer an på — husk, tidsrommet for hva legemet kan makte av nytt liv og å bære det fram er også begrenset!

Jeg vet at om snaut 20 år vil dere i Norge begynne å nå bunnen av tilgang på arbeidskraft. En slik situasjon er alvorlig for landet. Samfunnet vil da særlig bestå av helt unge samt eldre og gamle mennesker. Det vil falle store arbeidsbyrder på disse årganger — det skulle dere betenke!

Jeg kan forstå det er vanskelig å ta store beslutninger. Men det ikke er mer skjebnesvangert ikke å ha barn i et ekteskap enn å ha dem. Ville ikke samlivet ha vært lettere og fylt av mer glede om dere hadde hatt oss barn å leve for og oppdra i fellesskap?

Og til slutt vil jeg legge dere på sinne:

— Hvis dere vil prøve å gjøre en forsømmelse god igjen, tenk da på de tusener av foreldreløse og hjemløse barn ute i Europa! De roper med barnestemmer etter kjærlighet, hjem, miljø, kultur, mat og klær, — etter alt det foreldre gir sine barn. I Norge finnes det også barn som delvis er overlatt til vilkårlighet, sult og kulde. Barn i fattige familier, eller hos en enke, barn i anstalter, på barnehjem eller illegitime barn med en samvittighetsløs far og en fortvilet mor. Gjør noe for dem! Det vil gjøre dere takknemlige og lykkelige, kanskje især den dagen da dere lukker øynene for siste gang!

N(ondum) N(atus).

Høytidsdag i St. Halvard kirke.

En vakker og gripende høytidelighet fant sted i St. Halvard kirke søndag 16. mars, idet menighetens nye sogneprest, pater Novatus Hutjens, O.F.M., ble innsatt i sitt embete.

Hs. Høyærverdighet biskop Mangers var under den høytidelige handling assistert av pastor Ugen, St. Halvards mangeårige sogneprest i en lengst forsvunnen tid, og av menighetens kapellan, pater Knut Hanssen.

Kirkekoret åpnet med Ecce Sacerdos ved biskopens inntredelse. Den skjønnne hymne klang fulltonende ut over det lille intime gudshus og løftet hjertene oppad i andakt og skjønnhetsglede.

Hs. Høyærverdighets tale til menighet og sogneprest var alvorlig og manende. Han minnet først om pater Notenboom, som på alle måter hadde vært så dyktig en sogneprest, at han for mange syntes uunnværlig. Men nå måtte menigheten ta imot sin nye prest med samme sinnelag, med kjærlighet og tillit. Ja med tro, håp og kjærlighet, og av disse er kjærligheten den største. Menigheten måtte ikke hefte seg for meget ved prestens person som menneske, men se ham som Guds sendebud, husholder, som har rett til å forvalte Hans nådegaver, og som dertil er helliget og innviet. Med det syn skulle en katolikk aldri bli skuffet over presten.

Den nye sogneprest ble inntrengende minnet om embetets høyhet og ansvar: «Vær en sann åndelig veileder for din menighet. Husk du skal engang måtte avlegge regnskap for hver menneskesjæl, som har vært deg betrodd!»

Etter innsettelsen overtok sognepresten høymessen og holdt under den sin tiltredelsespreken. I varme ord omtalte han sin forgjenger og ordensbror, pater Noten-

boom, og hans trofaste medarbeider, pater Boers, disse som viet sine beste krefter for denne menighet og som har gjort den til det den er i dag. Den åndelige kirke som er St. Halvards menighet, er blitt bygd. Men sognepresten følte seg vemodig stemt over, at den materielle kirke som trenges så sårt og som pater Notenboom har gått så varmt inn for, fremdeles kun er et løfte. Men kirken må bli en virkelighet, og garantien for at det kan skje, er menighetens interesse og iver. Og her fant sognepresten trøst og styrke for oppgaven, slik som han kjente St. Halvards menighet. Og pater Notenboom vil fortsette å arbeide i sitt hjemland for kirken i Norge, for den nye St. Halvards kirke i Oslo, her hvor byens våpen bærer vår vernehelgens bilde.

Med dyp bevegelse mintes sognepresten den dag for 12 år siden, da han ble viet til prest, da biskopen la sin hånd på hans hode og nedba den Hellige Ånd, salvet hans hender og rakte ham messehaglet og kalken. «Og skjelvende sto jeg der med disse gaver i mine hender,» sa han med bevende stemme, «en gave av himmelsk storhet, av dyp og sterk inderlighet. Men det var ikke en gave til min person, ikke til å bruke til egen fordel. Jeg skulle være Guds forvalter, husholder av Guds hemmeligheter. Jeg skulle dele den ut. Denne gave lagt i mine skrøpelige hender skulle jeg bære videre og gi videre til de troende, til kirkens barn.»

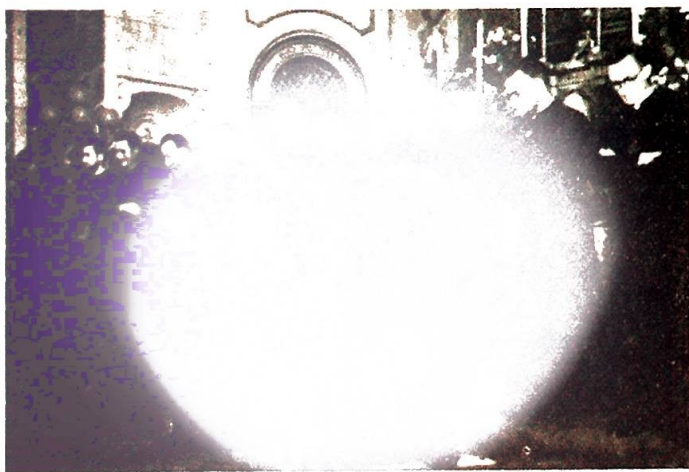
Og nå står presten overfor den menighet som Hs. Høyærverdighet biskopen har betrodd ham omsorgen for, med disse gaver i sine hender og han vil rekke dem fram til alle, og han har kun ett ønske, at de må bli tatt imot, slik at menigheten kan bli en menighet av åndelig sterke katolikker, som vil være én familie ved kjærlighetens hellige bånd, ett i Kristus.

Prekenen, som i sin helhet ble framført med inderlig og dyp bevegelse, gjorde et sterkt inntrykk, og sikkert strømmet varme tanker og gode forsetter mot den nye sogneprest. Måtte han finne forståelse og åpne hjerter og i lykkelig samarbeid med sin menighet få realisert den franciskanske kongstanke: En ny og verdig St. Halvards kirke!

Den festsmykkede kirke var fylt til siste plass og mange, mange måtte stå. Vakkert lød den fulltonende sang fra kor og menighet ved avsyngelsen av våre to skjønnne festsalmer: «Store Gud, vi lover deg» og «Vi elsker vår kirke». Vi opplevde en av våre store dager.

Tertiar.

Når katolske misjonærer vigles

For å bevitne sin respekt for de føtter som «skal bringe fred, skal bringe budskap om gode ting» over verdenen, kneler biskopen foran de nye misjonsprester og kysser deres føtter. (Paris.)

† Wilh. Rosasco in memoriam

Direktør Rosasco er død! Det var det sorgens budskap St. Pauls menighet mottok 28. februar. — Stille og rolig er han vandret bort. Han døde på Florida Sykehus, hos St. Franciskus-søstrene som han holdt så meget av,

omgitt av alle sine kjære. — Ved full bevissthet mottok han de siste sakramenter et par dager før sin død. Den sterke og virksomme mann, som hadde ledet sin omfattende virksomhet helt til han i fjor fylte 77 år, syntes nok at han ennå kunne hatt noe å leve for. Men sykdommen var dessverre ubønnhørlig, og dermed henga han seg helt i den Herres vilje som han hadde tjent så trofast.

Det hører sikkert til sjeldenhetene at en mann får bevare sin åndelige og legemlige kraft usvekket så langt opp i årene som direktør Rosasco fikk. Han ble en gammel mann, men bare av år. Det er mulig at hans krevende, men også interessante arbeid som reiselivsmann har hjulpet til å bevare sinnet ungdommelig til det siste. Han var rikt utstyrt og hadde dessuten reist meget, sett meget og tatt lærdom av meget. — Sin ungdom hadde han tilbragt i Frankrike og Belgia, i katolske omgivelser, og hans intense kjærighet til Kirken preget siden hele hans liv. Aldri la han skjul på sin hengivenhet for Kirkens sak, og alltid bragte han noe med seg fra sine hyppige utenlandsreiser, det være seg noe håndgripelig eller i form av ideer, til berikelse for St. Pauls menighet som lå ham særlig på hjertet.

Direktør Rosasco var fra Oslo, men han kom til Bergen for mer enn 50 år siden, og her ble feltet for hans virksomhet. Kanskje følte han seg ikke akkurat som bergenser, men han var helt innforlivet med forholdene, og var omgitt av mange venner her. — Ganske betegnende er det at da han ble tilbudt stillingen som generaldirektør for Bennett tok han imot tilbudet med det forbehold at han fortsatt måtte få bo i Bergen, enda hovedkonoret var i Oslo. Han var sikkert glad i Bergen, men det er trolig at årsaken til den reservasjon han tok mer var ønsket om fortsatt å få være medlem av St. Pauls menighet. — Han var blitt et levende uttrykk for menigheten. I 20 år var han formann for kirkerådet, og det falt av seg selv at han alltid var med når det gjaldt menighetens anliggender. Dertil kom at han var den eldste mannlige medlem.

Den varmhjertede og kloke mann med den sterke, høyreiste skikkelse og det vakre, hvite hodet, som alltid forsto å finne de rette ord i enhver situasjon, og som alltid sto til tjeneste for soknepresten når det gjaldt, han vil bli hårdt savnet. Han vil vanskelig kunne erstattes. Med ham er også forsvunnet et stykke av St. Pauls kirkes historie. Han var den siste overlevende mann av dem som har deltatt i menighets- og foreningslivet helt fra pastor Grüners dager, pastor Stubs nærmeste etterfølger. — Hans minne vil leve lenge i Bergens menighet.

René Joys.

Het hjemme - -

Oslo. St. Josefsforeningen av St. Hallvards menighet avholdt sin årlige generalforsamling, onsdag den 12. mars under ledelse av formannen, herr E. Gundersen. Herr Gundersen ønsket foreningens nye direktør, herr pater Novatus Hutjens O.F.M. velkommen. Hans etterfølger herr pater T. Notenboom O.F.M. der som bekjent er vendt tilbake til Holland.

Protokoll og regnskap ble enstemmig vedtatt uten debatt. Deretter gikk man over til valg som fikk følgende utfall:

Barn fra St. Sunnivaskolen, Oslo, på besøk hos søstrene på Hamar.

F. Bongard, formann. W. Weiss, viseformann. F. Geiner, sekretær (gjenvalg), A. Plessl, kasserer samt herrerne Peterson og I. Bruce, varamenn og W. Fiala, revisor (gjenvalg).
Skr.

Oslo. Mariakongregasjonen hadde ved siste selskapelige sammenkomst, søndag 16. mars, den glede å ha pater Le Breton som foredragsholder. Han fortalte om øen Korsika, hvor han har oppholdt seg under krigen og hvor han har gjort inngående historiske og andre studier. Pateren skildret folket, sterkt i kjærighet og sterkt i hat. I kjærighet til friheten og i hat til sine undertrykkere. Det var også en undertrykkelsens tragedie som ble rullet opp for tilhørerne, en tragedie som varte gjennom århundrer, avvekslende forøvet fra Genua og fra Pisa — inntil folket maktet å frigjøre seg og til slutt frivillig stilte seg under Frankrikes protektorat.

Interessant var det å høre om folkeliv og lynne og om øens eiendommelige geografiske beskaffenhet. Det var i det hel tatt et meget lærerikt foredrag, da landet stort sett for de fleste av oss sikkert har vært et Terra incognita.

Vi er pater Le Breton stor takk skyldig for hans elskverdighet ved å gjøre oss delaktige i sin grundige viten om dette lille fjelland ute i havet, hvor vi gjennom beretningen på mange måter kunne finne likhetspunkter med vårt eget land og folk.

Det var bare skade at temperaturen var så lav, så auditoriet, som hutret og fros, kanskje kunne virke litt urolig på slutten. Men rundt de festlige bord vendte atter livsvarmen tilbake og løste tungbåndene til hyggelig samvær med utveksling av tanker og interesser.

X.

Porsgrunn. Søndag 2. mars avholdt St. Olavsforeningen i Porsgrunn generalforsamling. Årsberetning og regnskap ble opplest og enstemmig godkjent. Deretter gikk en over til valg.

Formannen måtte på grunn av andre gjøremål frabe seg gjenvalg. Det nye styre fikk følgende sammensetning: G. Nergaard, formann (ny) — A. Lien, sekretær (gjenv.) — fru R. Strøm, kasserer (gjenv.) — G. Weber jun., viseformann (gjenv.) — frk. A. Hammer, styrem. (ny) — S. Olsen ble valgt som revisor. Som representanter til Landsmøtet i pinsen ble valgt formannen pluss et styremedlem som skal velges av styret.

S. Olsens forslag om kontingent forhøyelse til kr. 5.— ble enstemmig vedtatt etter en del debatt.

Etter avviklingen av dagsordenen holdt soknepresten et foredrag med lysbilder, om Roms historie og dens stilling som den katolske Kirkes sentrum. Pastor dr. Duin høstet livlig applaus for det interessante foredrag.

Møtet ble avsluttet med selskapelig samvær.

Yda.

Nåe katolske misjonæere vigles

II.

Mens allehelgenslitaniene synges ligger de 58 nye misjonsprester utstrakt foran høyalteret (L'Eglise des Etrangers, Paris).

-- og derute

EN SAMLING «DE BESTE PROTESTANTISKE, KATOLSKE OG JØDISKE PRÆKENER I ÅR 1946» er utsendt av forlaget Harper & Brothers i New York. Den omfatter 52 prækener fra 17 land.

I MONTECASSINO FANT 15. FEBRUAR EN MINNEHØYTIDELIHET STED. Det var da 3 år siden at det verdensberømte abbedi ble ødelagt, men det har ikke knekket munkenes mot. Gjenreisningen er i full gang ut fra den samme ånd som i løpet av et årtusen har inspirert abbediets beboere hver gang fiendehånd ødela hva århundrer hadde skapt. I år ble dette symbolisert ved at abbeden og den italienske landbruksminister plantet de første små oljetrær på det sted hvor en gang klostrets berømte oljehage lå.

...EN KATOLSK PREST LEO ROTH HAR SITTET 2 ÅR I DACHAU konsentrasjonsleir — forteller «Bymisionæren» — da amerikanerne kom og befridde fangene. Men han flyttet ikke ut av leiren. Brakkene fyltes nå med gestapofolk. Blant dem mente han at han hadde en oppgave. I dag har han en menighet på 7000 mennesker. Mange av dem går regelmessig i kirke, og Roth hører hver uke tusenvis av skriftemål, hans arbeidsdag fortsetter lenge etter at de andre er gått til køys. De fleste av fangene er klar over at denne mannen er blitt

pint og plaget av nettopp den organisasjon de tilhører. At han har valgt å bli i leiren og dele fangenenes kår bare for å hjelpe dem, virkere sterkere enn mange prækener.

VEZELAY, ET SENTRUM FOR FREDENS KORSTOG. Den 31. mars 1946 hadde 100 000 korsfarere samlet seg i Vezelay, Frankrike, for på St. Bernhards appell å dra på det annet korstog til Det hellige land. 800-årsminnet om denne begivenhet ble feiret den 31. mars 1946 da et nytt korstog, fredens korstog, ble prediket. Verdensfred er bare mulig ved korset, og for å minne om denne sannhet ble 15 store eketreskors, hver på 30 kilo, båret langs Frankrikes veier til Vezelay. Det var folk i alle aldre og i alle stillinger fra Canada, England, Belgia, Lothringen og Elsass, Luxemburg osv. som kom dit for å be om verdensfred. Et av korsene var arbeidet av tyske krigsfanger og båret fram av de allierte nasjoner. Ved sin sterke tro og sine fromme bønner har disse pilegrimene gjort Vezelay til et sentrum for fredens korstog.

GRACE MOORE, DEN STORE SANGERINNE SOM OMKOM ved den samme flykatastrofe i Danmark som kostet den svenske arveprins livet, skulle etter sin hjemkomst til Amerika ha vært opptatt i Kirken. Hun gikk i undervisning hos mgr. Fulton Sheen, professor ved det katolske universitet. Miss Moore erklærte selv at det var hennes audiense hos den Hl. far i fjor som var blitt det avgjørende for henne, men hun ønsket også en lengre undervisningstid da hun — som hun sa: «vil være vel forberedt åndelig og kulturelt når jeg skal gjøre dette viktige skritt.»

VATIKANETS OPPLYSNINGSKONTOR FOR KRIGSFANGERS SKJEBNE skal nå lukkes og i stedet skal det startes et kontor med det formål å yte åndelig og materiell hjelp til emigranter. Dette kontor skal samarbeide med det tilsvarende argentinske som nylig ble åpnet i Rom under ledelse av en Salesianerprest, pater Jose Silva som har fått diplomatisk rang som ekstraordinær ambassadør.

HVER SJETTE AMERIKANER ER KATOLIKK, uttalte erkebiskop Cusheng av Boston under en katolsk kvinnekongress. Da uavhengighetserklæringen ble utstedt i 1776 var det bare en katolikk på hver hundre amerikaner. De amerikanske katolikker betjenes av over 150 biskoper og over 25 000 prester og har omkring 20 000 kirker og misjonsstasjoner.

KARDINAL VILLENEUVE, ERKEBISKOP AV QUEBEC, ER DØD. Han var meget lærd, medlem av den pavelige kommisjon for bibelstudiet og tok også aktiv del i det offentlige liv — særlig gjorde han seg kjent gjennom sine klare og avslørende skrifter mot kommunismen, nazismen og fascismen. Likeledes bekjempet han all ensidig nasjonalisme. Han ble kardinal i 1933.

DEN KJENTE FINSKE KATOLSKE HISTORIKER DR. JARL GALLÉN er reist til Sveits for å drive historiske forskninger ved det katolske universitet i Fribourg. De to unge norske katolske studenter som etter innbydelse har oppholdt seg i studieøyemed ved samme universitet — Rolf Østby og Erik Gunness — har nå avsluttet studiene og er reist til Rom for å tilbringe påsken der.

Påskens gudstjenester i Oslo

St. Olavs kirke (St. Josephs kapell)
Palmesøndag.

Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.15: Prelatmesse med preken.
Kl. 9.30: Low Mass English Sermon.
v. Fader Lawei.
Kl. 11: Palmevigsel og høgmesse.

Skjærtorsdag.

Kl. 9: Pontifikalmesse med vigsel av de hellige oljer, og Påskeskommunion.
Kl. 19: Hellig time med offentlig tilbedelse.

Langfredag.

Kl. 11: Pontifikal sørgegudstjeneste med preken.
Kl. 19: Korsveiandakt.

Påskelørdag.

Kl. 7.30: Vigsel av påskelyset og døpevannet. Deretter (ca kl. 9) høgmesse.

Påskesøndag.

Kl. 7: Sangmesse med ungdomspreken.
Kl. 8.15: Stille messe.
Kl. 9.30: Low mass. English Sermon. Fader Lowri.
Kl. 11: Pontifikalmesse med festpreken av hs. h. biskopen.
Kl. 19: Høytidelig påskevesper.

Påskemandag.

Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.15: Prelatmesse med kommunion.
Kl. 11: Høgmesse med preken. Ingen aftenandakt.

Hvite søndag.

Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.15: Stille messe med preken.
Kl. 9.30: Low mass. English Sermon.
Kl. 11: Høgmesse med preken.

Skriftemål i den stille uke.

Tirsdag kl. 17—19.
Onsdag kl. 17—19.
Påskelørdag: Hele dagen, unntatt fra kl. 14—17.
Kirken (kapellet) stenges kl. 19.

St. Halvards kirke, Urtegt. 29.

Palmesøndag.

Kl. 8: Stille messe.

Kl. 10.30: Palmevigsel og prosesjon.
Deretter høgmesse.

Kl. 7: Andakt.

Skjærtorsdag.

Kl. 8: Høgmesse med kort preken og menighetens påskeskommunion.
Kl. 19: Hellig time.

Langfredag.

Kl. 10.30: Sørgegudstjeneste med preken.
Kl. 19: Korsveiandakt.

Påskelørdag.

Kl. 7.30: Vigsel av påskelyset og døpevannet. Deretter kl. 8.45 høgmesse.

1. påskedag.

Kl. 8: Sangmesse med kort preken.
Kl. 10.30: Høgmesse med preken.
Kl. 17: Festandakt.

2. påskedag.

Kl. 8: Stille messe.
Kl. 10.30: Høgmesse med preken og sakramental velsignelse. Ingen aftenandakt.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.

Palmesøndag.

Kl. 8.15: Stille messe.
Kl. 10.30: Høgmesse med palmevigsel.
Kl. 18: Kompletorium og sakramentsandakt.

Onsdag kl. 19: Tenebræ.

Skjærtorsdag.

Kl. 8.30: Høgmesse med kommunion.
Kl. 18: Sakramentsandakt og Tenebræ.

Langfredag.

Kl. 10.30: Præsanktifikatmesse med preken.
Kl. 18: Korsveiandakt og Tenebræ.

Påskelørdag.

Kl. 8.30: Vigsel av påskelyset, deretter høgmesse.

1. Påskedag.

Kl. 8.15: Stille messe.
Kl. 10.30: Høgmesse.
Kl. 18: Kompletorium og sakramentandakt.

2. påskedag som på alm. søndager.

GUDSTJENESTER PÅ STABEKK.

Palmesøndag.

Kl. 9.05: Stille messe.
Kl. 10.45: Palmevigsel og palmeutdeling.
Kl. 17.15: Andakt.

Skjærtorsdag.

Kl. 7.45: Høgmesse med menighetens påskeskommunion.
Kl. 17.45: Hellig time.

Langfredag.

Kl. 9.45: Sørgegudstjeneste.
Kl. 17.45: Korsveiandakt.

Påskelørdag.

Kl. 6.45: Vigsel av påskelyset og døpevannet. Deretter ca. kl. 8.30 høgmesse.

1. påskedag.

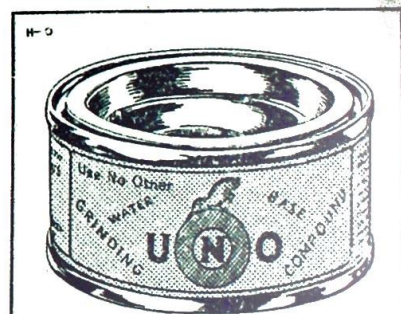
Kl. 9.05: Sangmesse med preken.
Kl. 10.45: Høgmesse med preken.
Kl. 17.45: Andakt.

2. påskedag.

Kl. 9.45: Høgmesse med preken. Deretter andakt. (Ingen fro-messe.)

Hvite søndag.

Kl. 9.05: Sangmesse med barnas 1ste kommunion.
Kl. 10.45: Sangmesse.
Kl. 17.45: Andakt.

**Base
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler**

Erindringsliste:

Oslo katolske menighetpleies kontor.

Åpent fra kl. 11—13 torsdag,
fredag og lørdag.

St. Elisabethkongregasjonen av St. Halvard, Oslo

Første påskedag: Felleskommu-
nion.

Tirsdag 8. april kl. 18.30: Møte
med foredrag: «Gud, himmelens og
jordens Skaper.»

Mariakongregasjonen Oslo

Møte i St. Josephs kapell onsdag
9. april. Styremøte hos preses kl.
6.45.

Felleskommunion påfølgende søn-
dag 13. april i St. Josephs kapell.
Intet selskapelig møte i april.

Ting som er etterglemt

i St. Olavs kirke i Oslo kan avhentes
i St. Olavs ekspedisjon, Akersv. 5 I.

ST. OLAV

KATOLSK UKEBLAD

REDAKTØR:

E. DITHMER-VANBERG

REDAKSJON OG EKSPEDISJON:

Akersvegen 5 I. Telefon 42 37 43.

ST. OLAVS EKSP. OG FORLAG:

Kl. 10—15, unntatt onsdag.

Utbetalinger kun tirsd. kl. 13—14.

ABONNEMENTSPRIS: kr. 2,50 pr.

kvartal, for utlandet + avisporto.

ABONNEMENT tegnes i ekspedi-

sjonen og på ethvert postkontor.

ANNONSER må være innsendt in-
nen søndag aften.

MANUSKRIPTER må være inn-
sendt innen fredag aften.

Fasteprekener over Jesu lidelse

i St. Olavs Kirke i aftenandakten kl. 7

(St. Josefs Institutt)

av franciskanerpater Hanssen.

Søndag 30. mars: «Det er fullbrakt.»

Han seiret ved sitt kors.

Fasteprekener i St. Halvard Kirke

ved pater Joh. Rommelse S. M.

30. mars: «Måtte ikke Kristus lide dette.» Luk. 24, 26.

Langfredag, 4. april: «Se Guds lam som tar bort verdens
synd.» Joh. 1, 29.

St. Halvardslaget, Oslo

Familieaften Palmesøndag etter andakten som begynner
klokken 7.

Foredrag av pastor dr. Vranken: «Om liturgien i den
stille uke.

Beverting.

Velkommen!

Styret.

T. S. Jacobsen Begravelsesbyrå

Ullevålsvn. 1

Telf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 55 85 50 - 69 43 72

Stemmebruk, Oplesning

Behandling av talefell

ADELAIDE JØRGENSEN

Telf. 46 23 73. — Jac. Aallsgt. 16 III

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Kongensgt. 17, Oslo.

Etabl. 1896.

Telf. 42 50 85 - 42 52 23